

Nakonec sa vzorků, jak je doloženo v katalogu, sešlo o jeden víc než bylo uvedeno při číslování. Aj ten poslední však dostal svoje numero řádně před degustací, kde byl též maximálně objektivně ohodnocený. Ovšem akce, které se sborem pořádáme nejsou enom o pití, případně sečení, ale dost aj o jezení. Tož ke gořalce sa logicky chystajů oškvarky. Samozřejmě doma vyškvacené. Už proto, že

takové jaké sa nám podařily letos sa nikde ani kůpit nedajů. Přípravy byly důkladné. Kotel a azyl nabídl Bohula Dominik, dodávku sádla si vzal za své Zdenek Křivák. Všeci ostatní potom měli starost lesti trochu nezapoměl. Nebo nepoplétl datum. Všeci kromě mně. Já vím jak je Zdenek spolehlivý. A obětavý. Dojde na každú akci. Když može. Nekdy aj dvakrát. To když sa poplete na kolik hodin je dohodnutý sraz a chodí po Lhotě v kroji o tři hodiny spíš.

Na takové akce jak je škvračení sa scházáme kdo jak može. Bohula, co byl domácí navíc udělil instrukce manželce pro případ, že by byl zdržen v práci. Chlapi kteří si možů a umijů lepší naplánovat program sa pustili do krájání sádla. Mně to vyšlo o chvilku pozděj. Když sa dokončoval první kotel. Hned sa samozřejmě ochutnávalo a nekteří už tak výborné sádlové pamlsky eště vylepšovali vegetů. Bohula přitom oprášil nejaké vzorky pálenky ze svého archívu. U něho zásadně z modrého ovoce. Vyskytl sa aj nejaký vzorek vinný, nepřepálený. Z modrých hroznů s růžovů barvů, spolu s místně příslušnú odrůdú bílú - moravským muškátem. Tak sme si zavdali aj s děvčicama které došly nahlédnůt. Až sa umýl kotel a pouklůzalo sádlo eště sa chvílu sa posedělo, poklábosilo. Načisto faň páteční beseda.

V sobotu na výročí Vítězného února (pro tych, kterým to neblahé datum eště neco připomíná) obvyklá rutina. Převézt a vystavit vzorky, vyzdobit sál, nachystat posezení, připravit občerstvení. To bylo opět včetně chutnéj oškvarkovéj pomazánky, kterů eště u Námořníků udělál Franta Vaněk.

Samotná kapitola příprav byla pálenica jak si ju vymyslél a s pomocí Jury kostelníka spáchál Staňa Zahradský. Při detailním pohledu bylo určitě poznat, že sa jednalo o repliku. Při koště ale bylo pár lidí pěkně popletených žárem z ohništa aj čůrkem z trubičky od chladiča. Aha teče z toho voda, mysleli si přitom. No a nadobro byli popletení, když dostali okoštovat a zjistili, že z toho teče opravdová slivovica. A jaká dobrá!

Dopolední přípravy, sa zvládly hlavně pod dohledem Petra místostarosty který sa nám včil stará aj o kasu a na starosti měl též hlavní úřad ohledně koštu – evidenci vzorků a katalog. Pčinili sa ale všeci do jednoho a tak sme si mohly před poledněm dat v klidu krátký rozchod. Po jedněj po poledni už sme sa scházali v krojoch, abysme mohli o dvůch otvírat a eště zbytek věcí rozbalit. Rozbalila to aj

cimbálová muzika Falešnica, která sa tak dobře uvédla už na školním plese. První návštěvníci došli radči pár minut před druhú a místa v sále sa brzo zaplnily. Zábava sa pěkně rozprúdila, sem tam sme do toho zazpívali. Aj díky tomu, že to byla odpolední akce došli celé rodinky. Kočáry zaparkované v přisáli u věšáka, děcka najvíc trdlovaly u cimbála. Zdaleka to nebyla, až do samého závěru, akce chlastací, ale docela společenská. Na vizitu dojely aj dieučatá z Myjavy, pořadatelky našeho programu na jejich červnovém festivale. A také s malým

děckem. Zdáli sa byt spokojené. Tvrdily, že sa cítijů jak doma. Aj díky cimbálovce a jejím repertoáru. „Takým mezinárodným“, říkaly. Šak jak by také né když na Myjavu sa dá od nás dojít v klidu pěšky za deň. Žádný kraj světa.

Poté, co sme odzpívali (z papíru) všeckých osnáct slok slivovicového songu Lojzi Marečka o tom jak sa rodí slivovica, došlo k vyhlášení a dekorování vítězů koštu. Nejvíc si téj slávy užíval vítěz absolutní Božin Ratajský. Ale né enom tych obligátních deset minut, ale nekolik týdnů. Aj cestů ze škvračení sa nás pár, z našeho konca, jaksi ocitlo v kavárně pod kostelem. Tam bývá šampion slivovice 2012 často. Potvrdilo sa to aj tentokrát. Málem sme ho přesvědčili, že na slavnostní vyhlášení by měl dojít s motýlkem, minimálně se šlajfků. Tož došel aspoň v uniformě. Mysliveckěj, slušivěj. Každá sranda ale neco stójí. Litr téj top pálenky sme na košt přikúpili, ale že byla fakt dobrá a pochybila, tak ju šampion během akce doplnil. Nekolikrát. Protože ale měl nějaké vydání už během předcházejících čtrnácti dní když sa po degustaci tá šťastná novina roznesla po dědině, ostál nakonec demijón prázdný. Kolikrát za život sa ale neco takového podaří! Nemyslím vypít demijón ale vyhrát košt! Míňala sa ale né enom tá zlatá, ale aj druhé, také dobré pálenky. Dost sa šlo aj do likérů ořechových, višňových lákajících jak chutí, tak barvů. Minúly sa aj ostatní pochutiny pod zub. Jak kdyby sa přesně vědělo kolik toho dokáže zkonsumovat stopadesát lidí během osmi hodin.

Když sa blížila hodina nočního klidu dostala muzika pokyn přizpůsobit své snažení už omezenému počtu návštěvníků. Muzikantom sa ale očividně končit nechtělo a nakonec sme za to byli vděční. Obsazení rozšířili o kytaru a spustili pro poslední vytrvalce, pořadatele a naše domácí pomocnice jinačí koncert. Z příbuzného i proto nám všem blízkého repertoáru. Od Vlasty Redla ze Zlína, Čechomoru a podobné pecky. Přitom sa šlo aj na kolena. Kluci z cimbálovky si to vychutnali, děvčice co nám pomáhali to potěšilo,

udělala sa na závěr krásná atmosféra. A tak to má byt. Jináč krásná, ale aj jináč hustá atmoška prý byla už po našem odchodu v obecní hospodě, kde sa vyhrávalo do sedmi do rána.

Nedlúho potom co sa ty muzikanští nadšenci rozešli z prodloužené na obecním sme nastúpili v nedělu dopoledňa k závěrečnému úklidu. Staňa Kuřina, hospodář přes slivovicu, pečlivě roztřídil a uložil co ostalo, pojedli sme poslední hrst speciálních oškvarků, sbalili k roku skorodestilační aparát a eště sme stihli aj sklenky na vzorky před vrácením Hlučanom umyt. V tento moment sa zdá, že nic nebrání tomu příští rok tuto akci opět trochu vylepšit a zopakovat. A snád dojde aj víc Vídeňákových spolužáků vojenských když letos to vyšlo, samozřejmě kromě Bořka kterého už máme za vlastního, enom elitnímu stíhačovi „maďarónovi“ odkádsi z Békešháby, čímž ho ještě jednou i s paní zdravíme a zveme. Čabajku dovezli výbornů.

Václav V.Hájek nedělní březnové 18.odpoledne LP 2012